

*Where's the party [where's the party]
I want to free my soul
Where's the party [where's the party]
I want to lose control
(Madonna - Where's the party?)*

8. SACHA

31 DECEMBER / 1 JANUARI

Oudejaarsavond. Half zeven. Sacha doet haar best om Hugo en het feest te vergeten. Dat lukt slecht. Steeds weer duikt die egoïstische sukkel in haar gedachten op. Maar wat ze ook van Hugo vindt, het blijft jammer dat ze het feest moet missen.

Iris en haar ouders verwachten hen rond zessen.

'Ga je je nu omkleden, schat?' heeft ze haar vader al drie keer zachtjes aansporend horen zeggen. Áánkleden bedoelt ie. Haar moeder zit in haar badjas op de bank.

'Ja, ja, zó,' zegt haar moeder elke keer met haar zachte muizenstem.

En dan, even over half zeven, is het alsof er een ventiel uit een band getrokken wordt. Pfiieeeeeeuw. De band is plat, leeg. Haar moeder zucht en klaagt: 'Ik kán het niet. Gaan jullie maar alleen. Alsjeblieft. Ik verpest het anders maar voor jullie.'

Sacha staat in de gang en hoort het. Meteen jaagt haar hart in een volgende versnelling. Het bonst in haar. Ze opent de kamerdeur.

'Wat?' vraagt ze. Haar stem klinkt schel.

Haar moeder kijkt... ja, hoe kijkt haar moeder? De

mondhoeken zijn naar beneden, de ogen klein, haar huid vaal. Sacha zou willen dat ze kon zeggen dat haar moeder geschrokken opkijkt, maar er is niets af te lezen van haar moeders gezicht.

'Ga weg,' zegt haar moeder.

Sacha wil haar mond openen, maar haar vader schudt zijn hoofd en kijkt haar indringend aan. 'Niet doen,' waarschuwt zijn blik.

Sacha zwijgt, sluit de deur en rent naar boven. Jij verpest inderdaad alles, denkt ze. Rotmens!

Het is alsof er thuis altijd een zwaar, zwart deksel boven haar hoofd hangt dat elk moment op haar kan vallen. Het is om gek van te worden!

'Hou op! Raap jezelf bij elkaar! Wees een moeder!' zou ze haar soms willen toeschreeuwen. Doe niet alsof je elk moment dood kan gaan. Je bent alleen maar depressief!

Maar zulke dingen kan ze natuurlijk niet zeggen. Het is al erg genoeg voor haar moeder. Ze leeft in een hel. Haar vader heeft het haar vaak genoeg geprobeerd uit te leggen.

Arme mamma!

Sacha laat zich op bed vallen. Ze weet al precies hoe het verder gaat. Zij kan alleen vertrekken, want pappa blijft thuis. Voor mamma. Nou, dan gaat ze dus mooi naar het feest! Ze wil leven, gelukkig zijn!

Ze belt Hugo - enkel nog voor dít feest - maar hij neemt niet op. Ze spreekt zijn voice-mail in. Stuurt een sms'je. Kijkt of hij op msn is. Niks. Verdomme. Zak dat ie is. Waar is hij als zij iets van hém wil?

Dan maar vast naar Iris. Vanavond, zodra ze weet waar het feest is, zal ze er met Iris naar toegaan. Ze

pakt haar glittertasje, stopt jurk, panty en make-up erin, doet haar laarzen aan en loopt naar beneden. Ze moet weg uit dit dodenhuis.

Als ze haar jas aantrekt, komt haar vader naar de gang. Machteloos staat hij tegenover haar. Ze voelt hoe hij aarzelt haar aan te raken. Hij doet het niet.

‘t Is niet makkelijk, hè,’ zegt hij alleen maar. Door die woorden schieten meteen de tranen in haar ogen. Stom ei dat ze is.

‘Het spijt me,’ zegt hij. Alsof hij er iets aan kan doen. Ze wil niet dat hij dat zegt.

Het is een avond vol drukte, gelach, drank en eten - maar Sacha voelt zich leeg. Vijf oliebollen en drie appelflappen veranderen daar niets aan.

Hugo blijft de hele avond onbereikbaar.

Niet lang nadat het twaalf uur geweest is en ze iedereen gekust heeft - een harde snor, stoppelige wangen, een vette lippenstift, een snotneus, niemand heeft ze kunnen ontlopen - wil ze naar huis. Maar dan krijgt ze van een onbekend telefoonnummer een sms’je:

Gelukkig nieuwjaar mijn lief! XXX Hugo

Er breekt een lach door op Sacha’s gezicht. ‘Kijk!’

‘Bel terug,’ zegt Iris. ‘Kom op, ik wil naar dat feest!’

Het nummer is in gesprek en blijft in gesprek.

‘Stuur een sms,’ dringt Iris aan.

Huug, waar is dat feest, kom k f4en!

Bel me!

‘Kom ik feest vieren,’ leest Iris.

Sacha klikt met haar duim op Opties, Zenden, Zoeken. ‘O jee,’ giechelt ze. ‘Bijna iets vergeten.’ HNY! tikt ze. Happy New Year. OK. Ze verzendt het

bericht.

En wacht.

Er komt geen antwoord.

Ruim na enen fietst Sacha naar huis. Ze maakt een lange lange omweg via de binnenstad in de vage hoop Hugo tegen te komen en nog een sliertje van het feest mee te maken. Vrieskou kruipt door haar spijkerbroek. Haar glittertasje bungelt treurig aan het stuur. Natuurlijk komt ze Hugo niet tegen. Ze passeert alleen een dronken gek. Ze wil iets aardigs zeggen, waarom niet, maar hij schreeuwt tegen haar. Dus schreeuwt zij terug. 'Hou je bék, man!'

Loser.